

Фиқх дарслари (109-дарс). Ортган сувнинг ҳукми

13:05 / 05.11.2020 5759

عَجَّاجٌ دَلَّ أَوْ رَهْلٌ أَوْ سَحَنٌ مِّنْ أَعْبَابِ سَوٍّ رَهَاطٍ لِّوَكُؤْمٍ لِّكَ وَسَرَفٌ لِّأَوِّيٍّ مِّدَالٌ رُّؤْسٌ وَ
أَضَوْتِي كُؤْكُؤْمٌ لِّعَبْلٍ أَوْ رَامِحٌ أَوْ هُؤْرُؤْمٌ لِّتَوِيٍّ لِّكَ أَوْ سَوْرِيٍّ لِّعَبْلٍ سَوْرِيٍّ لِّعَبْلٍ
رُّؤْسٌ لِّكَ قَرَعٌ أَوْ هُؤْرِيٍّ عَمَدٌ نِّمَمٌ مَّيِّتِي وَ هَب

Одамдан, отдан ва ҳар бир гўштини еб бўладигандан ортиб қолган сув покдир.

Йиртқич ҳайвонларники нажасдир.

Мушук, қўйиб юборилган товуқ, йиртқич қушлар ва уйлардан маскан оладиган сичқон, калтакесак каби ҳайвонларники макруҳдир.

يَلِصُّ بِبَنِي لَوْلَانُ الْمُثُ، ضِيَّاحُ أَنْ أَوْ بَرَشَأُ تَنْكُ: تَلَّاقَ أَعْنَعُ لَلِإِيضَرَ شَأَعْنَ عِ
، ضِيَّاحُ أَنْ أَوْ قَرَعَلَا قَرَعَتَا، بَرَشَيَّيْ فَيَفِضْ وَمَ يَلَعُ هَافُ غَضَيَّيْ فَمَلَسُو هَيَلَعُ لَلِإِي
مَلَسُمُ هَآوَرِ. يَفِضْ وَمَ يَلَعُ هَافُ غَضَيَّيْ فَمَلَسُو هَيَلَعُ لَلِإِي لِي لِي بِبَنِي لَوْلَانُ الْمُثُ

Оиша розияллоху анҳодан ривоят қилинади:

«Мен ҳайзли ҳолимда бирор нарсани ичиб, кейин Набий соллаллоху алайҳи васалламга берар эдим. У зот менинг оғзим теккан жойга оғизларини қўйиб ичар эдилар. Мен ҳайзли ҳолимда суякни ғажиб, Набий соллаллоху алайҳи васалламга берар эдим. У зот менинг оғзим теккан жойга оғизларини қўяр эдилар».

Имом Муслим ривоят қилган.

أَنْ أَوْ يَرْجَحُ يَفِضْ كَتَيْ مَلَسُو هَيَلَعُ لَلِإِي لِي لِي بِبَنِي لَوْلَانُ الْمُثُ: تَلَّاقَ أَعْنَعُ شَأَعْنَ عِ
مَلَسُمُ هَآوَرِ. نَزُقَلَا أَرْقَيَّيْ فَيَفِضْ ضِيَّاحُ

Оиша розияллоху анҳодан ривоят қилинади:

«Мен ҳайзли бўлган ҳолимда Расулulloх соллаллоху алайҳи васаллам кўксимга суяниб олиб, Қуръон ўқир эдилар».

Имом Муслим ривоят қилган.

نَمَّ يَلِصُّ بِبَنِي لَوْلَانُ الْمُثُ، ضِيَّاحُ أَنْ أَوْ بَرَشَأُ تَنْكُ: تَلَّاقَ أَعْنَعُ لَلِإِيضَرَ شَأَعْنَ عِ
مَلَسُمُ هَآوَرِ. يَفِضْ وَمَ يَلَعُ هَافُ غَضَيَّيْ فَمَلَسُو هَيَلَعُ لَلِإِي لِي لِي بِبَنِي لَوْلَانُ الْمُثُ
دَمَّحُ أَوْ هَجَامُ نَبَاوُ دَوَادُ وَبَاوُ

Оиша розияллоху анҳодан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам тунда намоз ўқир эдилар. Мен ҳайзли ҳолда у зотнинг ёнларида бўлар эдим. Устимда бир мирт бўлиб, унинг бир томони у зотнинг устиларида бўлар эди».

Имом Муслим ривоят қилган.

Матнда отнинг алоҳида зикр қилиниши шубҳани кўтариш учундир. Чунки уламоларимиз орасида отнинг гўштини ейиш ҳалол деганлари ҳам, ҳаром деганлари ҳам бор. «Отнинг гўшти ҳаром», деганларнинг гапига биноан, ундан қолган сув ҳам пок бўлмаслиги керак, деган фикр келиши мумкин. Бунга мутлақо ўрин йўқ. Чунки «Отнинг гўштини ейиш ҳаром», деганлар унинг нажаслиги учун эмас, жиҳодга керак бўлиши учун шундай деганлар. Аслида отнинг гўшти поклигига ҳеч ким ихтилоф қилмаган.

Гўшти ҳалол қуш ва ҳайвонларнинг сўлаги ҳам пок. Чунки сўлак гўшtdан ҳосил бўлади. Бинобарин, улардан қолган сув ҳам пок бўлади.

(Давоми бор)

«Кифоя» китобидан